

דברות קודש

מאת
נ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת וזרע

נאמץ

כל הזכויות שמורות
ל'איגוד חסידי בוסטון' {ע"ד}
שע"י קהל 'קדושת פינחס' באסטאן
רח' נועם אלימלך 2 ביתר עילית.

להנצחות לדגל שמחה

או לעילוי נשמת

ניתן לשלוח מייל:

A0799326426@GMAIL.COM

058-325-4668

עיצוב וסדר:

א.ש. אשדוד

0527627127

פרשת שמות תשפ"ב

קידושא רבא בצפרא דשבתא

שבת שבע ברכות לחתן אשר הרשלך ני"ו
עב"ג בת ידינו הר"ר שמואל בוקרצקי הי"ו

מצרים, שלא הרגישו כמי שבאו כבר זה מזמן למצרים, והורגלו לגלות מצרים, אלא תמיד הרגישו כמו שהגיעו עכשיו. ויש לומר שעניין זה התבטא במה שלא שינו שמם ולשונם ומלבושם, והרגישו תמיד כמו נטע זר במצרים.

ויש לומר עוד שזה מה שהפסוק מסתיים 'את יעקב איש וביתו באו', לומר מאיפה שאבו את הכוח להחזיק עצמם שונה בכל ימי משך שהותם במצרים, ע"י 'את יעקב איש וביתו באו', והיינו כי 'א יודישער שמוב' (בית יהודי) בנוי על שלש יסודות, ששמם לשונם ומלבושם הם שונים מאומות העולם, וזה מה שאנו אומרים בכל יום 'שלא עשנו כגויי הארצות ולא שמנו כמשפחות האדמה', כלל ישראל הצליחו להחזיק מעמד במצרים

ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב איש וביתו באו (שמות א א). יש לומר כי הטעם שהתורה מאריכה להזכיר את שמות בני ישראל, כדי ללמדנו על החשיבות 'פון אידישע נעמען' (של השמות היהודיים), וכפי שמובא במדרש רבה (יג כ) שבזכות שלשה דברים נגאלו ישראל ממצרים, שלא שינו את שמם, ולא שינו את לשונם, ושלא שינו את לבושם.

ויש לדקדק במה דכתיב 'הבאים מצרימה', ולא כתיב אשר באו מצרימה, ואיתא במדרש (ש"ר א ד) שכלל ישראל הרגישו במצרים כמו שרק עכשיו הגיעו למצרים ולא כאילו באו מזמן למצרים וכבר התרגלו למצרים, וזה הענין דכתיב 'הבאים מצרימה' לשון הווה, ולא אשר באו

לשלם יותר מהמחיר הרגיל. 'אתה מוכן לשלם אלף דולר ביום', שאל הנציג, והנגיד השיב 'אכן'.

בחסכוניותו הנזילים היו לנגיד תשעים אלף דולר,

והוא החליט להשקיע אותם בזה. חצי שעה לאחר מכן צלצל נציג חברת הפרסום אל הנגיד, ואמר לו שהחברה המפרסמת מוכנה להסיר את השלמ. הנגיד השיב כי הוא ישכור את השטח למשך תשעים יום, תמורת תשעים אלף דולר.

הנציג שאל את היהודי מה ירצה לפרסם, והנגיד השיב שאינו יודע. שטח הפרסום נותר ריק למספר ימים, לאחריהם חזר אליו הנציג שוב, ואמר כי השטח לא יכול להישאר ריק. אתה חייב להציב שלט כלשהו, אמר. לנגיד לא היה באמת מה לפרסם שם, אבל בהברקה של רגע אמר כי הוא רוצה שלט, שיתחלף מדי יום. על השלט יהיו המילים: 'עוד תשעים ימים', ולמחרת 'עוד שמונים ותשע ימים', ולמחרת: 'עוד שמונים ושמונה ימים' וכן הלאה.

מספר ימים עברו, ותושבי האזור החלו לתהות על הפרסום המסתורי. הסקרנות גברה, והשלט

ע"י שהבתים שלהם היה בנויים 'בדרך ישראל סבא', וזהו מה שנאמר 'את יעקב איש וביתו באו', שהבתים שלהם היה בנויים כמו הבית של יעקב אבינו, שהיו מצוינים באופן שמם לשונם ומלבושם.

כאשר אנו מדברים מהעניין של 'לא עשנו כגויי הארצות' ועל הנחיצות לעם ישראל להחזיק עצמם בגלות שונים ומובדלים מהגויים, אספר סיפור נפלא שהתפרסם לאחרונה שגרם לקידוש ה' גדול, ובעל המעשה עצמו אף קיבל שכר כהאי עלמא על מעשהו הנפלא.

נגיד בעל בעמיו שנמנה על הציבור החרדי ביקר בישיבה בלום אנג'לם. בצאתו מהישיבה הבחין בשלט חוצות שתלוי בדיוק מול בניין הישיבה ועליו תמונות תועבה ה"י. הנגיד הזדעזע מכך שמאות בחורי הישיבה נתקלים בתמונות אלו מדי יום, בכל עת שהם יוצאים מבנין הישיבה. הוא התקשר מיד לחברה המשכירה את שטח הפרסום, וביקש לרכוש את אותו שטח הפרסום, במטרה להוריד את שלט התועבה. נציג החברה השיב כי השטח מושכר. הנגיד ציין שהוא מוכן

הנגיד היהודי קיבל מחברת 'קוקה קולה' שלש מיליון דולר.

מסיפור מעשה זה נמצאנו למדים איך שהיהודי הזה היה מוכן לשלם הון רב, כדי שלבחורים היקרים לא יעמוד מכשול לנגד עיניהם. ועל אנו יכולים לומר, אשרינו שגם בדורנו יש יהודים שמוכנים למסירות נפש, כדי שנוכל להיות איתנים בגלותנו, ולא נהיו מושפעים מכוחות הטומאה.

יעזור השי"ת שיוכו החתן והכלה לבנות בית נאמן בישראל לתפארת המשפחות, ויזכו המחותנים לראות מלוא חפניים נחת דקדושה מהם ומכל יוצ"ח. ונוכה כולנו להחזיק מעמד בגלותנו, עדי נוכה לביאת גוא"צ בב"א.

המקורי היה נושא השיחה באזור. גם עיתונאים וכלי תקשורת יצרו איתו קשר, במטרה להבין מה עומד מאחורי הפרסום. הוא סירב לגלות. 'מדובר בהפתעה', אמר, וזאת בזמן שהוא לא תכנן כלל לפרסם מוצר מסוים, אלא רק למנוע את פרסום תמונות התועבה.

ימים ספורים לפני תום תקופת הפרסום, קיבל הנגיד שיחת טלפון מפתיעה מחברת 'קוקה קולה' שראתה בשלט הזה הזדמנות פרסומית גדולה, 'אתה תפרסם את מה שאתה מתכנן לפרסם במקום אחר, ואנחנו נרכוש ממך את הזכות לפרסם ביום התשעים, תמורת הסכום האסטרונומי של שלש מיליון דולר'. לאחר תשעים הימים התפרסמה במקום תמונה של קוקה קולה. בערב חג החנוכה האחרון,

רעוא דרעזין

וביאר הרה"ק רבי ישראל מרוז'ין זי"ע (עירין קדישין), הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו, כאשר בני ישראל מאוחדים כעם אחד אז, רב ועצום, הם חזקים ועצומים ואין כל אומה ולשון יכולה לשלוט בהם.

ויקם מלך חדש על מצרים וגו'. ויאמר אל עמו הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו. הבה נתחכמה לו פן ירבה והיה כי תקראנה מלחמה ונוסף גם הוא על שונאינו ונלחם בנו ועלה מן הארץ (שמות א ח-י).

והוא היה בהיות התכן נתן להם. עוד כתב רש"י, ויזכו שוטרי בני ישראל. השוטרים ישראלים היו, וחסים על חבריהם מלדחקם, וכשהיו משלימין הלכנים לנוגשים שהם מצריים, והיה חסר מן הסכום, היו מלקין אותם על שלא דחקו את עושי המלאכה, לפיכך זכו אותן שוטרים להיות סנהדרין, ונאצל מן הרוח אשר על משה והושם עליהם, שנאמר אספה לי שבעים איש מזקני ישראל, מאותן שידעת הטובה שעשו במצרים, כי הם זקני העם ושוטריו.

המורם מדבריו הק' שכל הדאגה שהיה לעם ישראל במצרים היה בשביל צרת הזולת, והיו מוכנים להיות מוכים כדי שלא יסבלו אחרים. ודבר זה מראה על האחדות הנפלאה ששררה אז אצל בני ישראל.

החשיבות של אחדות בתהליך גאולתן של ישראל אנו גם רואים בהתגלות הקב"ה למשה רבנו בסנה, שאמר לו משה שלח נא ביד תשלח. ויחר אף ה' במשה ויאמר הלא אהרן אחיך הלוי ידעתי כי דבר ידבר הוא וגם הנה הוא יוצא לקראתך וראך ושמה בליבו. (שם ד יג - ד) ומפרש רש"י, שלח נא ביד תשלח -

ויש לומר לפי דרכו, שפרעה אמר שכל זמן שהיו בני ישראל מאוחדים אין אנו יכולים להם, ולכן צריכים לראות שלא יהיה אחדות בכלל ישראל, וכל כוונתו בעבודת הפרך היתה כדי להביא מצב של פירוד בבני ישראל.

כבר דיברנו בשבת העבר על מה שנאמר (בראשית מט א) האספו ואגידה לכם את אשר יקרא אתכם באחרית הימים. שעל ידי האחדות יזכו להגאולה.

ענין זה של אחדות אנו רואים במה שנאמר בפרשתנו (שמות ה יג-יד) והנוגשים אצים לאמור כלו מעשיכם דבר יום ביומו כאשר בהיות התכן. ויזכו שוטרי בני ישראל אשר שמו עליהם נוגשי פרעה לאמור מדוע לא כליתם חקכם ללבון כתמול שלשום גם תמול גם היום. ומפרש רש"י, ויזכו לשון ויופעלו, הוכו מיד אחרים, הנוגשים הכום. וכתב רש"י עוד, ויזכו שטרי בני ישראל. אשר שמו נוגשי פרעה אותם לשוטרים עליהם, לאמור מדוע וגו', למה ויזכו, שהיו אומרים להם מדוע לא כליתם גם תמול גם היום, חק הקצוב עליכם ללבון כתמול השלישי, שהוא יום שלפני אתמול,

ואמר שהתורה הקדושה באה לרמוז לנו כי ידוע דברי המדרש (ש"ר א כה) שפרעה הניח להם יום אחד חירות משעבוד העבודה, רק משה רבינו ע"ה בחר להם יום השבת למנוחה, והיה דרכם ביום ההוא להתאסף ביחד עם משה וקני ישראל לשמוע תוכחת חיים ולהאמין באחדותו ומציאותו יתברך, ולאשר פרעה לגדל רשעתו אשר מחפצו לסורם למשמעתם ולעבוד את גילולי מצרים, ואחרי ראותו כי לא עלתה בידו, ראה והבין שמחמת שהם נאספים יחד יוסיפו דעת ביראת אלוקים, ועל ידי זה נכנע כוח הסט"א בקרבם, לזה אמר לבל יתאספו עוד לתת תבן, דהיינו דעת ותבונה להם.

ואמר כ"ק האדמו"ר רבי משה מרדכי מלעלוֹב זצ"ל שיומא דהילולא דילי' יחול בשבוע הבעל"ט (ביום שלישי כ"ד מכת), שיש לו קבלה מאבותיו הק', שרבי דוד לעלוֹבער סיים, אכן בעולם העליון יצא משה רבנו לקראתנו ואמר, זו היתה באמת כוונתנו באות א' שהוספנו בלא תאספון'.

בשבוע הבעל"ט ביום שלישי יחול גם יומא דהילולא של הרה"ק השם משמואל מסוכוטשוב זי"ע, וכ"ק אאזמו"ר זי"ע היתה לו חביבות מיוחדת לספרו.

ביד מי שאתה רגיל לשלוח והוא אהרן. זאת אומרת שמושה רבנו לא רצה לקבל התפקיד להיות המנהיג וגואלן של ישראל במקומו של אהרן אחיו שהוא גדול ממנו בשנים והיה גם נביא, לכן משה לא רצה לקבל תפקיד זה בחשבו שזה יגרום פגיעה באחיו הגדול אהרן, ולזה אמר לו הקב"ה, 'הנה הוא יצא לקראתך וראך ושמח בליבו'. לא כשאתה סבור שיהא מקפיד עליך שאתה עולה לגדולה. אלא אדרבה, לא רק שאהרן לא יצטער, אלא שהוא גם ישמח בשבילך, שאתה זוכה להיות המנהיג וגואלן של ישראל.

ענין זה של התגלות הקב"ה בסנה היה התחלה של הגאולה. השי"ת רצה שהתחלה של הגאולה תהיה ע"י שהמנהיגים יהוו דוגמא לענין האחדות, שאחדות הוא אחד מהיסודות בתהליך גאולתן של ישראל מהגלות.

ידועים הם דברי אא"ז הרה"ק רבי דוד מלעלוֹב זי"ע בפרשתנו על הפסוק (שם ה ז) לא תאספון לתת תבן לעם ללבון הלבנים כתמול שלשם הם ילכו וקששו להם תבן. שדקדק על מה שכתוב 'לא תאספון', דלכאורה היה ראוי לומר 'לא תוסיפון' בוי"ו.

היו מוכרחים לאסוף עצמם ביחד וזה היה כקוץ בעיני פרעה, כמו שאמר רבי דוד לעלובער על הא' של 'לא תאסיפון' כדאמרן, אולם אח"כ נאמר (שמות ה יב) ויפץ העם, כי אז אחר שנתבשר להם הגאולה והיה ברור להם שיגאלו היה כמו שהיה גאולים כבר ולא היוק להם הנפיצה.

כ"ק אאזמור"ר זי"ע היה רגיל לומר, שהמעם שאנו נוהגין בברכת החודש שהשליח ציבור לוקח הספר תורה לפני שאומרים 'מי שעשה ניסים', כי אז אנו אומרים 'חברים כל ישראל', ואנו מראים בזה שאנו לוקחים הספר תורה אז, שמה שמאחד כלל ישראל הוא התורה הקדושה.

עוד כתב השם משמואל (שם סוף שנת הרע"א) שזה שהיה שוכתין בשבת היתה התחלת ההתעוררות לגאולה, דשבת הוא רוא דאחד, ולפי מה שאמר רבי דוד לעלובער בביאור האלף יתירה בהפסוק 'לא תאסיפון', שפרעה גזר שלא יתאספו, והוא מענין אחד, דכמו ששבת היא התחלת הגאולה רוא דאחד, כמו כן ההתאספות הוא ג"כ התחלת הגאולה וכמ"ש במדרש (ב"ד צח ב) ויאמר האספו וגו' כשנעשו בני

בספר שם משמואל (שמות סוף שנת הרע"ב) כתב שלפי דברי רבי דוד לעלובער יש לתת מעם מדוע לא גזר לבטל מהם את השבת, רק אחרי שהגיעו משה ואהרן לפרעה ואמרו (שמות ד כב-כג) כה אמר ה' וגו'. שלח את בני ויעבדני. וכתב כי באם היתה גזירה זו מרם שהיתה הגאולה בהעלם, היה ח"ו בלתי יכולת לסבול גזירה רעה כזו, ורק ע"י שכבר היתה הגאולה בהעלם היתה להם התחזקות כל אחד ואחד מעומק לבבו. וזה שאמר לו השי"ת עתה תראה (שם ו א), היינו שעתה תהיה הגאולה נגלית ונראית, מכלל שעד הנה, היינו בשליחות ראשונה היתה בהעלם.

ודברים דומים לזה מובא בשם אביו הרה"ק האבני נזר זי"ע (ספר שיה שרפי קודש ג תנא) שאמר כי בכל הגלויות היה כלל ישראל מפוזר ומפורד, רק בגלות מצרים היו כולם במקום אחד בנושן. ואמר, נראה לי על שהיה קודם מתן תורה, אם היו חלילה מפוזרים לא היה להם תקומה ח"ו. ולכן לאחר מתן תורה בשאר הגלויות כלל ישראל היה מפוזרים בגלל שהיה להם התורה שאיגד אותם, אולם במצרים שהיה לפני שקבלו התורה,

אקחנו, וכן אם יהיו אפילו שנים לברם באומה אחת משם אקחם, ואומה נקראת משפחה, כמו ואם משפחת מצרים לא תעלה, וכן לכל משפחות ממלכות צפונה.

ודבריו מאוד מתאימים למה שהבאנו מהאבני נזר, שאחרי קבלת התורה יהיו כלל ישראל מפוזרים בכל קצוות תבל, ובכל זאת יחזיקו מעמד בכוח התורה שמאחד אותם, ומשם יקבץ אותם השי"ת כשיגאל אותנו מהגלות.

עוד כתב הרד"ק (שם), שרוז"ל פירשו, אחד מעיר מוכה את כל העיר, שנים ממשפחה מזכים את כל המשפחה, ובזכותן יצאו כולם מהגלות.

ולדבריו הק' כיוון חתני, שאחד מעיר, הוא ע"י שהם מאוחדים, ישפיעו על כל העיר לטובה, וכמו כן שתים ממשפחה ישפיעו על כל משפחתם לטובה.

וזה דבר שצריך לעורר אותנו, שצריכים לדעת שכל פעולה של אדם, הוא משפיע על אנשים אחרים, כשאדם מגיע בזמן לתפילה, והוא לא נכנס לביהכ"נ באמצע פסוקי דזמרה, אלא הוא נמצא בבית המדרש

ישראל אנודה אחת התקינו עצמן לגאולה.

בשבת העבר הבאנו הפסוק בנביא (ירמיה ג יד) שובו בנים שובכים נאם ה' וגו', ולקחתי אתכם אחד מעיר ושנים ממשפחה והבאתי אתכם ציון. ואמרנו שפסוק זו מעורר את האדם לתשובה, שלפי פשוטו של מקרא רק אחד מעיר ושנים ממשפחה, יזכו לגאולה. וצריך כל אחד להתבונן אם הוא יזכה להיות מאלו שיוזכו להיגאל, בפי' מצודת דוד (שם) גם מפרש פסוק זה בדרך זה.

לאחר שלש סעודות שאמרנו הדברים, העירו כמה אנשים על חומר הדברים בפשט זו שרק אחד יזכה ליגאל. חתני הרה"ג רבי מרדכי גאלדמן שליט"א אמר לי שהוא חשב שכונתי היתה שמה שנאמר בפסוק 'אחד' מעיר, הכוונה להענין של אחדות שדיברנו עליה בשבוע שעבר, ממה שנאמר אצל יעקב האספו ואגידה לכם כדאמרן.

בעיוני במפרשי המקרא על פסוק זה, מצאתי מה שמפרש הרד"ק (שם) אחד מעיר - אפילו יהודי אחד יהיה לברו בעיר מערי הגוים, משם

משתמש עם זה בהיתר לצורך פרנסה, והוא באמת יודע איך להשתמש עם הכלים המסוכנים האלו באופן אחראי, אבל ילד או בחור שרואה אותו משתמש בכלי זה, מתחשק, שגם לו יהיה כלי כזה, אבל דא עקא, הם אינם יודעים איך לשמור על עצמם שלא יזקו מכלי משחית זה. היוצא מדברינו שאנו תמיד משפיעים על אחרים, לטובה או ח"ו לרע.

יעזור השי"ת שנוכה להיות מאוחדים אחד עם השני, והוא בכוח התורה, ועל ידי כן נוכה לגאולתן של ישראל שאפילו אחד מעיר ושתים ממשפחה ישפיעו על האחרים, ובזכותם נוכה להגאולה שלימה בביאת גוא"צ בב"א.

כבר קודם התפילה, אזי אנשים אחרים רואים איך שהוא מדקדק להגיע בזמן לתפילה, וזה מעורר אותם לחשוב שגם הם יקדימו את בואם לבית המדרש. וכמו כן יהודי שאינו מדבר בתפילה ומתפלל בכוונה, אנשים אחרים יתעוררו מזה שגם הם יתפללו בכוונה ולא ידברו באמצע התפילה. כשאדם מוסר נפש לקבוע עתים בתורה, ועם כל הקושי שיש לו למצוא זמן פנוי להגיע לשיעור, הוא מגיע תמיד בזמן לשיעור, זה משפיע על אנשים אחרים שגם הם יקפידו על הקביעות עתים לתורה.

ובמו כן יש ענין של השפעה לרעה, כשאדם מוציא לפני הציבור 'סמארטפון' אפילו עם הכשר, והוא

סעודת הילולא לצדיק רבי יוסף רביע זי"ע ליל שישי אור לב' טבת ירושלים עיה"ק

המילים אחרונות בסוף הש"ס, תנא דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא, שנאמר (חבקוק ג ו) הליכות עולם לו, אל תקרי הליכות אלא הלכות. רבי שמעון הרחיב על החשיבות של לימוד

אנחנו מתאספים כאן לרגל ההילולא של הצדיק רבי יוסף רביע זצ"ל, נכדו של בעל ההילולא, ידידי הרה"ג רבי שמעון רביע שליט"א עשה את הסיום הש"ס שנלמד ע"י הצאצאים של בעל ההילולא, ודיבר אודות

וביאור דבריו הוא שהיצר הרע גם חייב משום צובע, משום שהוא אומר שדבר זה אינו עבירה, אלא אדרבה הוא מצוה, ועל מצות צדקה הוא אומר שזה עבירה לתת לאדם שהוא צדקה. והיינו שצובע המצוות לעבירות, ועבירות למצוות.

כשיצר הרע אומר לך שדבר זה מותר והוא אף מצוה, קודם כל משכחו לבית המדרש ותעיין בהלכה זו, ולפי זה תדע אם הוא מותר או אסור, אם הוא מצוה או עבירה, תגיד ליצר הרע ניתי ספר ונחזה, כשהאדם יודע הלכות על כוררין אי אפשר לכלכל אותו, וממילא אין להיצר הרע שליטה עליו. כשהאדם מסתפק, שמה יש להיצר הרע פתח שהוא יכול לשלוט עליו, וזה הפשט, הליכות עולם לו, מי שמכיר את ההלכות הוא זוכה לעולם הבא, בגלל שאי אפשר להיצר הרע לשלוט עליו.

בתנא דבי אליהו (כה) כתוב מתי יגיע מעשי למעשי אבותי, כשמתאספים ביחד הצאצאים של הצדיק ביומא דהילולא דיליה צריכים להתבונן מתי יגיע מעשי למעשי אבותי, ואצל חסידים היו אומרים, שהגם שאנחנו לא נמצאים באותו דרגה כמו

הלכות. פעם שמעתי מימרא על מה שאמרו חז"ל (קידושין ל:) אם פגע בך מנוול זה משכחו לבית המדרש, שהכוונה על היצר הרע, ולכאורה צריכים להבין אם מגיע היצר הרע לאדם, מה יעזור אם ימשוך אותו לבית המדרש, ושמעתי פעם, שהפשט הוא כך, בדרך כלל היצר הרע מצליח לפתות את האדם איפה שהדברים אינם ברורים, כשהאדם מסתפק ומבולבל, שמה מוצא היצה"ר פתח להיכנס, אם היצר הרע יגיע לאדם שהוא יעשה דבר שהאדם יודע שזה אסור, אזי לא ישמע לו, אבל בדבר שהאדם מסתפק שמה מגיע היצר הרע ואומר, זה בכלל לא אסור, אדרבה זה מצוה לעשות ענין זו.

בספר הק' תולדות יעקב יוסף מובא, שמעתי ממורי הבעל שם טוב פירוש מאמר חז"ל (שבת עה) שוחט משום מה מיחייב משום צובע, וחד אמר משום נטילת נשמה, כי היצר הרע נידון לעתיד (סוכה נב), וקשה הא לכך נברא, וצריך לומר שבשביל זה נענש שעושה עצמו ליצר טוב, ובוה יובן השוחט דעלמא חייב, וקשה הא לכך נברא, ומשני משום צובע שהוא צובע עצמו בדמות יצר טוב ועל ידי זה נוטל נשמה.

אנחנו יושבים בהילולא של הצדיק
אני בטוח שכל אחד שלקח
חלק בסיום הערב, כל אחד שעושה
מעשה לזכות הצדיק, ורוצים לקחת
חלק בזכות של הצדיק, רצון זו מאיפה
הוא נובע, מכוחו של הצדיק, מכוח
של אבותינו מדורות הקודמים, הם
השרישו בנו שאנחנו נרצה לעלות
ולהתעלות בעבודת ה'.

בשרואים משפחה שהולכים בדרכים
של הצדיק, זה הכל נובע
מכוח של הצדיק. איזה זכות זה לצדיק
שהוא הקים דור שהוא לשם ולתפארת.
עצם זה שיושבים פה ביחד הצאצאים
ומדברים על הצדיק זה הזכות הכי
גדול שיכול להיות לצדיק, כשיש
משפחה שמתאספים ורוצים לחזק אחד
את השני, אין זכות גדול מזה לצדיק.

יעזור השי"ת שהזכות של הצדיק יגן
קודם כל על משפחתו, ולכל כלל
ישראל, אנחנו יודעים כמה חיוק כלל
ישראל צריכים כשאנו יושבים בעמק
הבכה, ומה שאנחנו עוברים בגלות, עצם
זה שמתאספים ביחד ועושים סיום
הש"ס כבר מחזק אותנו בגלות, וידוע
שעל ידי התורה אנחנו יכולים להתקיים
בגלות, יהי רצון שנוכה עי"ז לגאולה
שלימה בביאת המשיח בב"א.

הצדיק, אבל לכל הפחות יהיה לנו
רק נגיעה בהמעשים של הצדיק.

אבל אני רגיל לומר ש'אבות' הוא
גם מלשון רצון, בפרשת השבוע
הבא, פרשת וארא כתיב (שמות ו ג)
וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב.
ורש"י מפרש שם וארא - אל האבות,
וצריכים להבין מה רש"י מחדש פה,
אנחנו לא יודעים שאברהם יצחק ויעקב
היו האבות. אלא כתוב בספרים הק'
שרש"י התכווין במילה 'אבות', ש'אבות'
הוא מלשון רצון, שהקב"ה נראה למו
שרוצה להתקרב אליו, כמו שנאמר
(בראשית כד ה) ואם לא תאבה האשה
ללכת אחרריך, לא אבה יבמי (דברים
כה ז). ולפי זה ביאור הדברים הוא
כך, מתי יגיע מעשי, למה שאני באמת
רוצה שהמעשים שלי יהיו. כמה
שאנחנו עושים, אנחנו יודעים שבאמת
היינו רוצים שהמעשים שלנו יהיו באופן
יותר נעלה.

אמנם צריכים לדעת שהרצון שיש
לנו שהמעשים שלנו יהיו יותר
טובים, זה מגיע מהאבות, בבחינת אין
מקרא יוצא מידי פשוטו, שכוח הרצון
זו לעשות יותר טוב נובע מהאבות,
מכוח האבות אנו מקבלים רצון זו.

לזכר עולם יהיה צדיק

לזכר נשמת

מאוד עינינו עטרת ראשינו ותפארתינו

ב"ק מרן אדמו"ר רבי **פינחס דוד הלוי** בן כ"ק מרן אדמו"ר

רבי **לוי יצחק הלוי הורוויץ** זצוקללה"ה

מבאסטאן

ביום ראש חודש שבט תשפ"א

נצחו אראלים את המצוקים ויצאה נשמתו בטהרה

והובא לקבורה ביום ה' שבט תשפ"א

הוצאות הגליון נדבת

ידידנו הר"ר **אברהם יעקב שפירא שליט"א**

לרגל השמחה השדויה במעונו בנישואי בתו למזל טוב ובשעטומ"צ

שמחת החתונה תתקיים ביום המישי בא הבעל"ט באולמי גולדן סקוי

יזכו לבנות בית נאמן בישראל, בנץ עדי עד, בקשר של קיימא,

ויזכו לדורות ישרים ומבורכים בבדיות גופא ונהורא מעליא